

Montgomeryová Ruth

POSELSTVÍ Z ONOHO SVĚTA

**Fascinující poselství
nejznámějšího amerického
média Arthura Forda
ze světa duchů**

Eko-konzult

Úvod

Automatické psaní je stejně záhadné jako cyklus smrti a narození, avšak je podstatně obtížnější dokázat, že se nejedná o podvod nebo o sebeklam. Vidíme novorozené dítě a víme, že přišlo na svět z mateřského lůna. Jsme svědky smrti a jsme si vědomi toho, že životní síla zmizela. Zůstává pouze mrtvé tělo, jež je spáleno nebo pohřbeno. Automatické psaní můžeme rovněž vidět a dokonce číst, avšak jeho zdroj, jenž řídí tužku či prsty písáčky píšící na psacím stroji, naše smyslové orgány nejsou s to vnímat. Víme, že takto byla napsána celá řada knih, včetně příběhu Nového zákona, jež byly nadiktovány prostřednictvím Geraldine Cummins.

Zdroj téměř vždy tvrdí, že je duší zemřelého člověka, který kdysi žil, tak jako vy nebo já, na zemi. Ti, kdož existenci komunikace mezi mrtvými a živými zpochybňují, tvrdí, že příslušné myšlenky mají svůj původ v podvědomí nebo že se jedná o informace získané prostřednictvím mimosmyslového vnímání.

Netvrdím, že znám odpověď. Mohu pouze zodpovědně prohlásit, že živý popis posmrtného života tak, jak je prezentován v této knize, není produktem mé představitosti a že v případech, kdy daná fakta

ISBN 80-89044-11-5

© Montgomeryová Ruth, 1963

© Translation: M. Židlický, 2001

© Eko-konzult, 2001

byla dodatečně potvrzena, jsem si jich předtím nebyla vědoma. Následuje jeden takový případ:

Vedoucí oddělení filozofie na udaipurské univerzitě mi 20. března 1971 poslal dopis z Indie, v němž uvedl: „Musel jsem spolu se svojí manželkou nečekaně odjet z Udaipuru, neboť zemřela moje tchyně Seeta Devi Manuja.“ A řekl, že se právě vrátili z pohřbu.

Protože věděl, že se zabývám automatickým psaním, požádal mne, zda bych se nepokusila s jeho bývalou tchyní navázat kontakt.

Den poté, co jsem dopis od Dr. Sharmy obdržela, jsem požádala Arthura Forda, aby mi poskytl nějaké informace týkající se této zesnulé, o níž jsem vůbec nic nevěděla. Jeho odpověď přišla v podobě automatického psaní a zněla následovně: „Hovořil jsem se Seetou, s touto báječnou duší, která je ráda, že je zde v tomto nádherném světě. Miluje svoji rodinu a nebude jí chybět, neboť po jistou dobu – než si zvyknou na její fyzickou nepřítomnost – je bude často navštěvovat“. Po několika poznámkách osobního charakteru Ford napsal: „Vzkazuje jim, aby si vzpomněli na malou modrou květinu, kterou měla obzvláště ráda, a prosí je, aby si – když ji uvidí – na ni vzpomněli. Seeta, Seeta, Seeta. Vypadá jako její jméno, jež znamená květina nebeských divů.“

Nikdy předtím jsem jméno Seeta neslyšela. Stejně tak mi nebylo známo, zda v takovém místě, jakým je Hissar, vůbec kvetou. O zájmech matky paní Sharmové jsem nic nevěděla, a tak jsem s odesláním tohoto poselství vedoucímu oddělení filozofie v daleké zemi jistou dobu váhala, avšak nakonec jsem tak učinila.

29. dubna 1971 mi Dr. Sharma napsal z Jodhpuru, kde pomáhal při zkouškách. „Každé slovo Arthura Forda bylo správné,“ napsal. „O modré květině jsem nevěděl, avšak můj tchán mi řekl, že v posledních šesti měsících pobytu na zemi Seeta věnovala hodně času květinám a obzvláště květinám modré barvy. Její zmínka o modré květině má proto pro nás zvláštní význam a manželku zesnulé poskytla obrovskou útěchu.“

Vzhledem k tomu, že jak Dr. Sharma, tak i jeho manželka nevěděli o novém zájmu zesnulé Seetiny, nemohla jsem tuto informaci normálním způsobem získat. Nejsnazší vysvětlení je, že Arthur Ford navázal spojení se Seetou na „druhé straně“ a mým prostřednictvím předal pozůstalým informaci, jež pro ně má zvláštní význam. Skutečným autorem této knihy je Arthur Ford, popisuje v ní, co nás všechny za onou branou, již nazýváme smrtí, čeká.

Arthur Ford žije

Probudilo mne zvonění telefonu. Chybné číslo, pomyslela jsem si, když jsem si všimla, že se teprve rozednívá. Znovu jsem zabohřila svoji tvář do polštáře, ale telefon byl neodbytný. Když jsem zvedla sluchátko, na druhé straně se ozval známý hlas: „Ruth, tady je Marianne Wolfová z Philadelphie.“

„Arthur je mrtvý,“ napadlo mne. Marianne pokračovala: „Omlouvám se, že tě budím takto brzy ráno, ale chtěla jsem ti říci něco velmi důležitého. Arthur Ford zemřel před dvěma hodinami v Miami.“

Na mém psacím stole v té době byla na kousku papíru napsána poznámka: „Napiš Arthurovi.“ Den předtím jsem se mu pokoušela zavolat, ale zjistila jsem, že jsem si jeho nové číslo na Floridě chybně opsala. Před dvěma měsíci, když jsem se vrátila do hotelu v New Yorku, jsem od něj měla v recepci zprávu: „Zavolej Arthurovi Fordovi, na hodinu nezáleží.“ Byla již téměř půlnoc, ale zavolala jsem mu. Byl potěšen, že jsem se s uznáním vyjádřila o jeho mediumistických schopnostech během své nedávné přednášky. Cítil se dobře a připravoval se na přednáškové turné po celé zemi. Tehdy jsem jeho hlas slyšela naposledy.

Celý den jsem na něj myslela. Vzpomínala jsem, jak moc si přál přestěhovat

se k nám do Cuernavacy do Mexika. Přestože bychom byli s mým manželem Bobem velmi rádi, kdyby se stal naším sousedem, byli jsme proti. Vysoká nadmořská výška by měla nežádoucí vliv na jeho srdce a nejbližší nemocnice byla sto kilometrů odsud v Mexico City. Usadil se proto v Miami, aby byl blízko kliniky specializující se na srdeční poruchy. Nyní ji již nebude potřebovat. Více než deset let jsem ho milovala jako svého otce a díky jeho spiritistickým seancím jsem měla možnost komunikovat s mým otcem.

Nedlouho poté jsem zjistila, že jsem schopna provozovat takzvané automatické psaní, kdy duše zemřelého, jež sama sebe nazývala Lily, skrze mne diktovala materiál, který jsem použila ve své knížce *Hledání pravdy*. Poté jsem s automatickým psaním přestala. Alespoň sama sobě jsem dokázala, že komunikace s takzvaně mrtvými je možná, a nechtěla jsem se stát médiem. Měla jsem celou řadu jiných zájmů. Napsala jsem knížku *Můj život se šesti prezidenty*, v níž jsem popsala své zážitky jakožto novinářky, a nyní jsem pracovala na další knize o dobytí Mexika. Moje rodina si oddechla. Ruth se přestala zabývat paranormálními jevy.

Tentýž den večer jsem pocítila touhu znovu usednout za svůj psací stroj a opět se pokusit o automatické psaní. Měla jsem

za to, že se patrně nic zvláštního nestane, neboť jsem kontakt s Lilym nečekaně přerušila, a nemohla jsem proto očekávat, že takto zaměstnaný duch bude okamžitě k dispozici. Byl však! Ihned poté, co jsem se krátce pomodlila a položila jsem své prsty na klávesnici, začaly se samovolně pohybovat.

„Ruth, toto je Lily. Je tady Arthur Ford a chce, abys věděla, že je zcela v pořádku. Cítí se báječně a nechce, abys ho oplakávala. Je rád, že je zde, víc než si dovedeš představit, protože se vždy těšil na to, až na vlastní oči pozná, jak to zde skutečně vypadá. Říká, že je to daleko krásnější, než si kdy představoval. A je rád, že se zbavil opotřebovaného těla, jež mu způsobovalo nemalou bolest.“

Okamžitě se mi ulevilo, jako by někdo z mých beder odstranil těžký náklad. Příští ráno mi Lily představil mého otce Ira Whitmera Shicka, který napsal: „Ruth, Arthur a já jsme nyní přáteli. Je to úžasný člověk. Jsem mu vděčný za to, že v tobě probudil touhu používat tento zcela přirozený způsob komunikace. Říká však, že na tom mám nemalou zásluhu i já, neboť ses chtěla přesvědčit, zda stále žiji.“

Poté se ozval Arthur: „Ruth, tady je Art. Po jistou dobu se o tom, že jsme spolu ve spojení, ostatním nezmiňuj, neboť řada lidí by se na mne obrátila se svými žádost-

mi a nemám dostatek času, abych jim všem vyhověl. Pozdravuj ode mne Marianne a vyříd jí, že jí děkuji, že si našla čas a zavolala ti. Mám vás obě velmi rád a vážím si všeho, co jste pro mne udělaly. Není nutné, abychom se loučili, neboť jak sama můžeš vidět, jsem zde. To je prozatím vše, Ruth. Tvůj přítel Art.“

19. ledna jsem obdržela od svého nakladatele dopis, v němž mi sdělil, že jiné nakladatelství inzeruje knížku rovněž popisující dobytí Mexika a že dvě knížky zabývající se stejným tématem by byly špatně prodejné. Požádal mne proto, abych práci na této knize ukončila. Lily a Arthur byli nadšeni. Příští ráno mi Lily napsal: „O této druhé knize jsme nevěděli, protože ani my zde nahoře nejsme vševědoucí. Sympatizujeme s tebou, ale osobně jsme rádi, že se budeme moci věnovat důležitějšímu projektu, o kterém s tebou Arthur již hovořil. Pokud souhlasíš, pak můžeme okamžitě začít. Budeme se zabývat různými stádii života a tím, jak se od sebe vzájemně liší. Budeme hovořit o přechodu na tuto úroveň, během něhož se duše vymaní z pout svého těla, a o tom, co ji zde čeká.“

Lily mne nemusel vůbec přesvědčovat a do psacího stroje jsem vložila čistý list papíru. Ozval se znovu Arthur Ford:

– „Ruth, ty a já jsme spolu byli v řadě svých předchozích životů. To, co jsem